

Carta do Prelado (xullo de 2015)

Nesta ocasión, Mons. Xavier Echevarría lembra a importancia que ten en cada fogar prestar axuda aos demais para que crezan na fe e na vida cristiá.

06-07-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

A medida que transcorre o ano mariano, procuremos facer máis intensa nosa pregaría polo próximo

Sínodo dos Bispos sobre a familia. O Papa Francisco non cesa de pedir **unha oración chea de amor pola familia e pola vida. Unha oración que sabe alegrarse con quen se alegra e sufrir con quen sofre (...).** Así, sostida e animada pola graza de Deus, a Igrexa poderá estar **aínda máis comprometida, e aínda máis unida, no testemuño da verdade do amor de Deus e do seu misericordia polas familias do mundo, ningunha excluída, tanto dentro como fora do curro [1].**

A intercesión da Virxe é decisiva. Acudamos a Ela con moita confianza, mentres preparamos a festa do 16 de xullo. A memoria litúrxica da Virxe da Carmen renova a invitación a redobrar as nosas peticións ao Ceo. Mediante esta advocación, a Igrexa anímanos a recorrer a Aquela que, co seu auxilio e os seus coidados maternos , *fáganos dignos de chegar ao monte santo que é Cristo*[2].

San Xoán Paulo II subliñaba a absoluta necesidade da catequese no ámbito do fogar, especialmente agora, cando en moitos lugares «unha lexislación antirreligiosa pretende mesmo impedir a educación na fe, ou onde rendeu a incredulidade ou penetrou o secularismo até o punto de resultar practicamente imposible unha verdadeira crenza relixiosa» [3].

Todos achámonos gozosamente comprometidos nesta tarefa; coa confianza posta en Deus e con optimismo, sen deixarnos influír por ningún ambiente adverso nin polas dificultades obxectivas que poidan presentarse. *Mirade que non se acurtou a man do Señor para salvar, nin se endureceu o seu oído para ouvir*[4], dinos polo profeta Isaías. ***Deus é o de sempre. -Homes de fe fan falta: e renovaranse os prodixios que lemos na Santa Escritura***[5].

Este labor no seo do fogar corresponde en primeiro lugar aos pais. De acordo coa idade e as características de cada un dos fillos, ten que ensinalles os profundos significados da fe e a caridade de Xesucristo. «Mediante o testemuño da súa vida, son os primeiros mensaxeiros do Evanxeo ante os fillos. É máis, rezando cos fillos, dedicándose con eles á lectura da Palabra de Deus e introducíndoos na intimidade do Corpo -eucarístico e eclesial- de Cristo mediante a iniciación cristiá, chegan a ser plenamente pais, é dicir, engendrades non só da vida corporal, senón tamén daquela que, mediante a renovación do Espírito, brota da Cruz e Resurrección de Cristo» [6].

Son innumerables as manifestacións de gratitude a san Xosemaría, en todo o mundo, polas súas palabras de ánimo aos matrimonios, ás familias.

Cunha frase tomada da Sacra Escritura dicía: **Dícite iusto quóniam bene(cfr. Is3, 10); estades a facer todo moi ben, porque non trouxestes aos vosos fillos ao mundo, como traen os animais aos seus. Vós sabedes que teñen alma, e que hai unha vida máis aló da morte -unha vida de felicidade eterna ou de condenación eterna-, e desexades que os vosos fillos sexan felices aquí e alá. Divos bendígavos!**[7].

Tamén aos outros membros da familia, especialmente aos irmáns maiores, aos avós, etc., incúmbelles a especial responsabilidade de axudar ao crecemento na fe e na vida cristiá dos máis novos. E, en calquera sitio onde tratemos de implantar o ambiente de Nazaret, habemos de comportarnos do mesmo xeito, procurando -co testemuño do exemplo e coa palabra adecuada- facer este servizo fraterno, que é o

máis importante que podemos prestar.

Con todo, non cabe esquecer que nalgunhas familias e noutros lugares onde se coida a formación na doutrina cristiá, ás veces penetran xermes que debilitan ou mesmo apagan a fe dos crentes. Con sentido de responsabilidade, sen inquietudes nin decaimientos, as nais e os pais han de esmerarse no seu gozosa obrigación de educadores na fe. Non basta confiar os fillos a unha escola con recto criterio doctrinal, nin contentarse con que frecuenten lugares onde se lles ofrece formación católica de acordo coa idade de cada un. Todo iso constitúen axudas, axudas estupendas; pero a responsabilidade primeira corresponde sempre aos pais.

Cando lle preguntaban sobre estes puntos, o noso Fundador adoitaba aconsellar: ***tedes que defender a fe***

dos vosos fillos de dúas maneiras: primeiro, coa vosa conduta cristiá, co voso exemplo. E despois, coa doutrina, procurando repasar o catecismo (...). E sen dar a lata aos vosos fillos, irédeslles formando na boa doutrina. Así salvaredes a súa fe[8].

Desde moi pequenos, os fillos son testemuñas do que sucede no fogar. Cedo perciben se os pais compórtanse de acordo co que ensinan, se se sacrifican con alegría polos demais, se levan con paciencia e comprensión os defectos, se saben desculpar e perdoar e, cando chega o caso, corrixir de modo afable pero claro. En definitiva, explicaba o noso Fundador, ***as cousas que suceden no fogar inflúen para ben ou para mal nas vosas criaturas. Procurade darlles bo exemplo, procurade non esconder a vosa piedade, procurade ser limpos na vosa conduta: entón aprenderán, e***

serán a coroa da vosa madurez e da vosa vellez. Sodes para eles como un libro aberto. Por iso, debedes ter vida interior, loitar por ser bos cristiáns. Se non, é inútil o labor que pretendedes facer cos vosos fillos ou cos fillos doutros amigos os vosos[9].

Para dar vigor a esta primeira e maior responsabilidade, os pais e os demais educadores han de esforzarse persoalmente por profundar nos contidos da fe, mediante o estudo e a consulta a quen están ben preparados, de maneira que a luz da doutrina alume os seus entendementos e acenda os seus corazóns. Todo iso reflectirase na súa conduta cotiá, e entón poderán afirmar o que o Espírito Santo pon en boca dos pais, cando os fillos - polo exemplo e os consellos dos seus proxenitores - buscan as sendas de Deus: *fillo meu, se o teu corazón é sabio alegrarase tamén o meu*

corazón, e se regocijarán as miñas entrañas cando os teus beizos digan cousas rectas [10].

Comentando estas palabras, o Papa Francisco engade: **non se podería expresar mellor o orgullo e a emoción dun pai que recoñece transmitir ao fillo o que importa de verdade na vida, ou sexa, un corazón sabio (...). Un pai sabe ben o que custa transmitir esta herdanza: canta proximidade, canta dozura e canta firmeza. Pero, canto consolo e canta recompensa recíbese, cando os fillos renden honra a esta herdanza. É unha alegría que recompensa toda fatiga, que supera toda incompreensión e cura cada ferida [11].**

A pesar deses coidados, non é infrecuente -sobre todo nalgúns países- que a entrada na adolescencia ou na mocidade vaia

acompañada por unha aparente perda da fe. Máis que de abandono, adoita tratarse dun deixamento na práctica relixiosa, que consideran unha imposición exterior que contrasta co ambiente da escola, da universidade, dos amigos ou amigas. A primeira reacción duns pais ou uns amigos cristiáns consiste sempre en rezar máis por esas persoas, tratalas con agarimo, procurar comprendelas. ***Como es unha nai cristiá*** -comentaba san Xosemaría a unha nai atribulada-, ***dechesh coa primeira maneira e a máis eficaz: a oración. Invoca á Santísima Virxe, que entende moito ás nais, porque Ela é Nai de Deus, Nai túa e dos teus fillos, e Nai miña.***

Despois, procura atopar bos amigos para os teus fillos (...). As nais moitas veces non vos debedes impor porque poden queixarse de que lles quitades a liberdade. En cambio, por medio deses amigos,

aos poucos irán volvendo (...). E, protexidos pola túa oración, outras persoas farán o ben aos teus fillos, para que volvan á Igrexa, con amor[12].

Ademais de rezar e pedir consello, de tratar de pór aos fillos ou ás fillas en relación con persoas da súa mesma idade que poidan axudarlles, san Xosemaría aconsellaba tamén falar pacífica e serenamente con eles, máis aínda cando van crescendo, de forma que sexan conscientes dos seus deberes como fillos de Deus. ***Sen enfadarvos, falade serenamente, sinceramente, de alma a alma. Non con todos xuntos, senón un a un. Mamá que fale coas mozas, aínda que ás veces é mellor que sexa ao revés. Vós coñecedes ben a súa psicoloxía: hai que tratalos de modo desigual, para comportarse segundo xustiza. Falade, sede amigos seus. Entenderanvos moi ben porque no seu corazón está -***

***latexa aínda viva- vosa mesma fe.
Quizá teñen, encima de todo, unha
chea desa porcallada que lles
botaron. Que se confesen, e
veredes que ben van***[13].

Na mañá de hoxe celebrarei a Santa Misa nunha igrexa parroquial dedicada a san Xosemaría, en Burgos. Nesta cidade recomenzó o noso Pai o labor apostólica da Obra ao saír de Madrid durante a guerra civil española. Encomendedes a diario os froitos espirituais en todo o mundo, os preparativos da expansión a novas terras e todas as actividades coa mocidade que se realizan en gran número de países, ao servizo da Igrexa e das almas. Nesta oración por eles metede tamén ás súas familias.

E dicide ao queridísimo don Álvaro que nos axude a ser moi fieis, cada día máis.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Burgos, 1 de xullo de 2015.

[1] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 25-III-2015.

[2] Misal Romano, Memoria da Virxe da Carmen, *Colecta*.

[3] San Xoán Paulo II, Exhort. apost. *Catechesi tradendæ*, 16-X-1979, n. 68.

[4] *Is* 59, 1.

[5] San Xosemaría, *Camiño*, n. 586.

[6] San Xoán Paulo II, Exhort. apost. *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 39.

[7] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 18-X-1972.

[8] *Ibid.*

[9] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 12-XI-1972.

[10] *Prv* 23, 15-16.

[11] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 4-II-2015.

[12] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 22-X-1972.

[13] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 28-XI-1972.

.....